

РЕШЕНИЕ

№ 13315

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11632** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Република Б..

Образувано е по жалба на Е. М. Д., гражданин на С., [дата на раждане] , действаща чрез законния си представител А. М., гражданин на С., срещу Отказ за издаване на виза вид Д по заявление № IST25012212 V, подадено на 02.05.2025г. на Съветник, консул А. З. в Генералното консулство на Република Б. в И., Република Т..

С жалбата се твърди незаконосъобразност на административния акт като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правните разпоредби, без да е извършен анализ на представените от заявителя документи. Оспорващата страна излага доводи, че с отказа се засяга в значителна степен, повече от необходимото, правото на личен и семеен живот на неговия адресат по смисъла на чл.8, § 1 и § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. Нарушението на чл.8, § 1 от ЕКЗПЧОС е довело до засягане на законните права на малолетното дете и на неговото семейство, тъй като вследствие на постановения отказ следва принудително разделяне на семейството-майката е получила виза, а бащата е с предоставен статут в Република Б.. От съда се иска да отмени обжалвания отказ и да върне преписка за ново произнасяне. Претендират се разносните по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - Съветник, консул А. З. в Генералното консулство на Република Б. в И., Република Т., не се явява, не се представлява, не взема становище.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява

становище по жалбата.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 02.05.2025г. /л.10/ Е. М. Д., гражданин на С., [дата на раждане] в А., С., действаща чрез своята майка и законен представител А. М., е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. Към заявлението са представени: национален паспорт на апликанта, издаден от компетентните власти на С.; застрахователна полица за медицински разходи.

По заявлението е постановен отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D от Съветник, консул А. З. в Генералното консулство на Република Б. в И., Република Т.. Като правно основание за отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ, като е допълнено, че в рамките на проведената съгласувателна процедура е събрана информация, въз основа на която може да се направи обоснован извод, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

По делото се приеха следните писмени доказателства:

Писмо рег.№ 536400-4283/13.01.2026г. /л.41/ от Дирекция "Миграция" в МВР, в което е пояснено, че не участва в националното консултиране по издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание решения за събиране на семейства от ДАБ.

Писмо рег.№ М-617/20.01.2026г. от ДАНС, в което е посочено, че в хода на съгласувателната процедура по подаденото заявление не е изразявала становище, т.к. малолетните и непълнолетните чужди граждани не подлежат на справочно-проверовъчни мероприятия, извършвани от страна на Агенцията.

При така установените факти Административен съд-София град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в АССГ в срока по чл.149, ал.1 АПК, от страна, за която е налице правен интерес от оспорването

В случая е отказано издаване на виза тип D. Съгласно чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на такъв тип визи не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В жалбата са наведени основания за нарушено право на зачитане на личния и семеен живот - чл.8, ал.2 от ЕКЗПЧОС. Ето защо следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съгласно който, в случаите на отказ за издаване на виза, на някои от основанията изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 ЗЧРБ, се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение №7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР.

Административният акт е подписан от Съветник, консул А. З. в Генералното консулство на Република Б. в И., Република Т.. Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. /л.17/ на Министъра на външните работи, на основание чл.34, ал.1 и ал.2 НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република Б. е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец,

съгласно Приложение приложение №7 и №8 към чл.34, ал.2 НУРИВОВР. Отказът, предмет на делото, е издаден от Съветник консул А. З. в Генералното консулство на Република Б. в И., който е упълномощен със заповед № 6 от 13.02.2025г. на Генералния консул в Генералното консулство в И., Република Т..

Спазена е установената форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Актът носи подписа на неговия издател и в него е указан редът за обжалването му. Съдържат се една част от реквизитите по Приложение №7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, като в съобразителната му част са посочени датата на подаване на заявлението от чужденеца; правното основание за издаването му и приетите от органа фактически основания.

ЗЧРБ урежда реда и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република Б.. Разпоредбата на чл.9а от закона регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република Б. има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи - чл.10, ал.1 НУРИВОВР.

В оспорения отказ ответникът е визирал едно правно основание за постановяването му, а именно чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ. Съгласно така цитираната разпоредба, отказва се издаване на виза, когато има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Съдът намира, че в административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република Б. ще се ползва за транзитен пункт. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип "D" в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на ВАС (Решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм.дело № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. по адм.дело № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 03.12.2020 г. по адм.дело № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. по адм.дело № 7720/2020 г.).

От доказателствата по делото се установява, че заявлението на жалбоподателя е подадено на основание решение за събиране на семейство от ДАБ . Съгласно чл.34, ал.7 ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал.2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила, е преценил, че са налице предпоставките по закона да се събере едно семейство.

С оглед на изложеното, съдът намира, че в оспорения административен акт липсват мотиви – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 АПК поради неспазване на изискванията на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Изложеното навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него.

Отделно от гореизложеното, принципът за висшия интерес на детето, установен в чл.3, § 1 от Конвенцията на ООН за закрила на детето, е от основополагащо естество и всички публични органи следва да му отдават първостепенно значение, когато предприемат мерки, свързани с деца. В коментара на конвенцията на комитета по правата на детето (CRC/C/GC/12 29 май 2013 г.) се посочва, че чл.3, § 1 има за цел гарантиране на разглежданото право във всички решения и действия, отнасящи се до децата. Според чл.3, § 2 от Конвенцията държавите – страни по нея се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото

благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законни настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки. В този смисъл, задължението на държавите надлежно да се съобразяват с най-добрите интереси на детето е комплексно и обхваща всички обществени и частни институции за социално подпомагане, съдилища, административни и законодателни органи, включващи процедури свързани с деца или отнасящи се до тях.

С приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството, съгласно чл.8, ал.5 ЗЧРБ на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл.20, ал.1, т.2 НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 г. относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците, поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството.

Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно баща, майка и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). В разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, § 4 от Директива 2003/86/ЕО е въведено изискване за надлежно мотивиране на решението за отказ на заявлението. Държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството, съгласно предвижданията на акта, на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл.6, § 1). В настоящия случай административният орган не е посочил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство са недоказани и необосновани, както съдът изтъкна по-горе. Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство, съдът намира отказа за несъответен и на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 АПК. "Събиране на семейство", съгласно чл. 2, б. "г" от Директива 2003/86/ЕО, означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице.

Съдът намира за житейски неправилно и в противоречие с целта на закона, на малолетно дете да се откаже издаване виза за дългосрочно пребиваване, при положение, че на бащата на същото е предоставена международна закрила в Република Б. и по отношение на него е издадено решение на Председателя на ДАБ, с което му е разрешено да се събере на територията на Република Б. със съпругата си и с малолетното си дете. С обжалвания отказ семейството му е принудено да остане разделено. В конкретния случай безспорно се нарушават в значителна степен, повече от необходимото права, гарантирани в чл.8 ЕКПЧ. При наличие на решение за събиране на семейството, постановеният отказ за издаване на виза е несъмнено в противоречие с висшия интерес на детето, а именно да живее и да бъде възпитавано и от двамата си родители, в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ и Конвенцията на ООН за закрила на детето.

Налага се извод, че отказът е необоснован. В него липсват конкретни и ясни мотиви, бланкетните фактически такива не са подкрепени чрез представяне на достоверни и надеждни доказателства и не кореспондират с приложените към преписката документи. Когато се отказва предоставянето на определено право, следва за лицето, на което същото е отказано, да е ясно посочена причината за това, тя да е конкретна и съотносима към неговата хипотеза. Мотивите е желателно да са

изложени в самия акт, по изключение да се намират в друг документ от административната преписка, към който се препраща. В настоящия случай изобщо липсват такива.

Поради естеството на административния акт, което не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 АПК, административната преписка следва да се изпрати на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят претендираните разноски, които се установиха в размер на 10 лв. за държавна такса. Превалутирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в република България, същата възлиза на 5,11 евро.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.1, пр.1 във вр.с чл.173, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, първо отделение, 18 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Е. М. Д., гражданин на С., [дата на раждане] , действаща чрез законния си представител А. М., гражданин на С., Отказ за издаване на виза вид Д по заявление № IST25012212 V, подадено на 02.05.2025г. на Съветник, консул А. З. в Генералното консулство на Република Б. в И., Република Т..

ИЗПРАЩА делото като преписка на Съветник, консул А. З. в Генералното консулство на Република Б. в И., Република Т., за ново произнасяне по заявление № IST25012212 V, подадено на 02.05.2025г. от Е. М. Д., гражданин на С., [дата на раждане] , действаща чрез законния си представител А. М., гражданин на С., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Е. М. Д., гражданин на С., [дата на раждане] , действаща чрез законния си представител А. М., гражданин на С. разноски по делото в размер на 5,11 евро /пет евро и 11 евро цента/.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ